

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 213.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939032048.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Han var en rigt begavet Natur, et letbevægeligt, for alle store Indtryk modtageligt Gemyt, men han var forfængelig, og Forfængelighedens almindelige Forbandelse: Feighed, lagde alle hans gode Egenskaber i Graven. Mod - i Ordets sædvanlige Forstand - det manglede han ikke: han vilde ikke flygte i Krig eller afslaae en Udfordring - han styrtede engang ind i et brændende Huus og frelste et Menneske fra at indebrænde, og en anden Gang havde han reddet et lille Barn, der var faldet i Vandet - men skjøndt han saaledes ved Hjælp af Redningsmedaillerne kunde bevise at han hverken skyer Ild eller Vand, gjentager jeg dog - thi Sandheden nøder mig dertil - at Johannes Verner var feig - han gjorde sig til Omstændighedernes Træl, og han var skabt til at blive deres Herre! han vovede ikke det afgjørende Skridt der stiller en Personlighed udenfor det Almindelige. Han kunde staae for Skud - men han kunde ikke staae for Sladder! - Havde han levet i Middelalderen, var han blevet en af Christenhedens tappreste Riddere, nu blev han Kjøbenhavns første Cavalleer - uimodstaaelig for Damerne, og uefterlignelig for Herrerne; men i Middelalderen vilde han have glimret ved alle de udmærkede Egenskaber han besad, istedetfor at han nu holdt dem i livsvarigt Fangenskab - og glimrede ved det intetsigende og uridderlige Væsen, han tilegnede sig. Thi Ridderlighed vilde i vor Tid see ud som Sværmerie - og Johannes, der hverken skyer Ild eller Vand, skyede det Latterlige i en Sværmers Forhold til hele den forstandige Verden. Han sang altsaa med de Fugle, han var iblandt, og om han end ikke var lykkelig, saa var dog hans Forfængelighed tilfredsstillt. Naar de bedre Kræfter rørte sig i deres Fængsel, saa ynkedes han over en Verden, hvor en Sværmer er en latterlig Person - men det faldt ham ikke ind at ynke sig selv, fordi han ikke vovede at overbevise Verden om det Modsatte. Hans sande Natur, hans virkelige Jeg lignede et fortryllet Slot, der er sunket ned paa Bunden af en dyb Sø - en Skat, som ved Eierens Brøde er sunket i Jorden. Men ingen Fortryllelse er saa stærk at den jo kan løses, naar den nærmer sig, hvem gode Aander lærte Befrielsesordet.